

*Vagy amit adnak, idáig szívárog,
telibb lesz-e tőle az itthoni árok?*

*De unokái idegenek lesznek,
mások közé, más világba vesznek.
Kifosztott fa, kifosztott öregség,
neked mi jut? Már csak a betegség?
Fiaid, lányaid ha jönnek,
beköszönnek, aztán elköszönnek.*

OLÁH ANDRÁS

fonákságaink

*csak az éjszakákat tartod fönn nekem
szigorú számadásban – így van ez
mióta elbillent szívünkben a merőleges –
emlékszem: lábaid magad alá húzva
gubbasztottál a fotelben
a kandallóban száraz fahasáb ropogott
vártam hogy megtörd a csöndet
közben a számokat soroltam némán
– kilencvennégyig jutottam: lám másfél
percnyi hallgatásban elfért az életünk –
kilenc és négy... fogócskázunk velünk
a számok... csupa féltés vagyunk
– megbuktunk mégis – azóta folyton
szembe kell nézni kudarcokból építkezve
kitörölni fonákságainkat hogy egy
másik álomban túlélhess mert még
tartozik nekünk az éjszaka*

felejtés ellen

*az ajtó mögött állt az öreg sifon
a faragásmintákra már nem emlékszem
csak alul a hatalmas fiókra
s az elegáns rézfogantyúra
amit az ószeres is megcsodált
jó volna visszatérni egyszer
abba a depresszió nélküli világba*

*körülzselezni végigtapogatni a tárgyakat
szavukat venni hogy mellettünk maradnak
érezni a kemence melegét
a fonott szalma illatát amelyből táskák
szőnyegek készültek
csimpaszkodni a létrán és kúszni a
padlástérbe rejtett kukoricacsákók között
vagy a kút kávjának támaszkodva
bámulni a mélyben hullámzó eget
hallgatni a kavics csobbanását
kutatni elrejtett kincseket
megkérdezni az álmokba szőtt karikásostort
a foszladozó falat a törött kerítésléceket
s átölelni még egyszer anyát
mielőtt rásötétül a sívó homok*

terméklista

*folyton a lemaradásaimmal
küszködöm – magamba szűkültem
mióta kiraboltál – elmúltak
a bandázások a kocsmázások is
csak a pénztárgépszalag maradt
amelyre felírtad a vásárolnivalót
gondosan részletezve a termék jellegét
mert egyébként elfelejtem összekeverem
mást hozok – mégis minden olyan természetes
mintba az egy sima egy fordított
elvé szerint készült volna
mihasznaságaink gyűrűjében
küszködünk – a mű pihen
az alkotó vakon térfereg –
mégsem tágítasz mellőlem
mert bár kifosztottál többször is
a bérleted határozatlan időre szól*